

קנטרם

סֵדֶר הַחֲבוּדוֹת

סֵדֶר מוֹנֵי־שֵׁה בִּיאֲשִׁית

וּתְפִלוֹת נִפְלְאוֹת

שֶׁקִּבְּלֵנוּ מֵאֵת מוֹ"ר הַרֵ"ה צ'ר' יִצְחָק שְׁמוּאֵל אֶהְרָן לְעוֹעֵר שְׁלִיט"א

דוֹלָה וּמִשְׁקָה מִתּוֹרַת רַבּוֹ כ"ק מֶרֶן מוֹהֲרָא "ש זי"ע

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

יִבְנֵאל עִיר בְּרֶסֶלֶב, עִיר שׁוּמְרֵי הַלְשׁוֹן, עִיר הַשְּׁמִיחָה

כ"א אִייר תשפ"ו

באשדוד:

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

052.7618316

בארצות הברית:

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 state route 52

Liberty NY 12754

יבנאל עיר ברסלב:

**בבית המדרש
היכל מוהרא"ש**

055.6783366

בבני ברק:

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

052.7138892

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה

וכל ספרי אדמו"ר
מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו
הקדושים

שיחה שבועית

• בשידור חי

יום רביעי

בלשון הקודש

23:30

ליל שישי

באידיש

22:30

שיחות נפלאות

מפי מורינו הרה"צ
רבי יצחק שמואל
אהרן לעזער
שליט"א

073-3718921

077-2233223

845.510.6314 אח"כ

ברסלב שלי

breslevsheli.co.il

ניתן גם לקבל את השיעור באימייל:

breslev.shely@gmail.com

סדר התבודדות

שיחה מהפּפּר הקדוּשׁ שיחות מוהֶרָא"ש

רַבִּים הָיוּ שׁוֹאֲלִים אֶת מוֹהֶרָא"ש ז"ל, אֲנִי ! הוֹרָה לָנוּ דֶּרֶךְ וְסֹדֶר בְּהִתְבּוֹדְדוּת, עַל מֶה לְבַקֵּשׁ, וְאִיךְ לְבַקֵּשׁ? כִּי אֶף-עַל-פִּי שְׂבּוּדָאֵי יֵשׁ הֲרֵבָה דְּבָרִים עַל מֶה לְבַקֵּשׁ, אֲבָל בְּשָׁעָה שְׁאֵדָם בָּא לְהִתְבּוֹדֵד עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, הִבְעַל-דְּבָר מִשְׁכִּיחַ מִמֶּנּוּ הַכֹּל, וּפְתָאם אֵין לוֹ שׁוּם דְּבוּרִים, וְאֵין לוֹ עַל מֶה לְבַקֵּשׁ, וְהוּא אֶחָד מִנְּכָלֵי עֲרֻמוּמִיּוֹת הִבְעַל-דְּבָר, שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּכָל דֶּרֶךְ שֶׁהֵיָא לְמִנֵּעַ אֶת הָאָדָם מֵעֲבוּדַת הַתַּפְּלָה וְהִתְבּוֹדְדוּת, שֶׁבְּשָׁעָה שֶׁכָּבֵר כֵּן עוֹמֵד לְהִתְפַּלֵּל – לְפַתֵּעַ מִשְׁכִּיחַ מִמֶּנּוּ אֶת הַכֹּל, וּפְתָאם אֵין לוֹ שׁוּם דְּבוּרִים לְשַׁפֵּךְ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּעֶשֶׂר, וּמִרְגִּישׁ שֶׁלְבוֹ אֵטוּם וּפְטוֹ חֲתוּם מִלְּדַבֵּר כָּל מֶה שֶׁרָצָה לוֹמַר לְהִשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְלִכֵּן הָיוּ רַבִּים בָּאִים לְמוֹהֶרָא"ש ז"ל לְהִתְלוֹנֵן עַל הַתּוֹפְעָה הַזֹּה, וּבִקְשׁוּ שִׁיּוּרָה לָהֶם מוֹהֶרָא"ש אֵיזָה סִימָן

שֶׁל הַתְּעוֹרוֹרוֹת שֶׁיּוֹכְלוּ לְהַתְּחִיל עִמּוֹ אֶת הַדְּבוּרִים
הַקְּבוּעִים לְהֵשֶׁם-יִתְבָּרֵךְ.

וְהִיא עוֹנָה וְאוֹמֵר לָהֶם מוֹהֲרָא"ש ז"ל: 'תַּחֲלֵת
הַהִתְבּוֹדְדוֹת צְרִיכָה לְהַתְּחִיל עִם תּוֹדָה וְהוֹדָאָה
לְהֵשֶׁם-יִתְבָּרֵךְ - לְתֵת שְׂבַח וְהוֹדָאָה אֶל הֵשֶׁם-יִתְבָּרֵךְ
עַל כָּל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים שֶׁחָנַן אוֹתוֹ הֵשֶׁם-יִתְבָּרֵךְ בָּהֶם,
יְהִיָּה מָה שֶׁיְּהִיָּה, בְּכָל זֹאת לֹא יִמָּלֵט שֶׁהַרְחִיב הֵשֶׁם לוֹ
בְּכַמָּה מִיָּנִי פְּרָטִים: בָּנִים, בְּרִיאוֹת, זְוֹג, אוֹ פְּרָנְסָה,
כָּל אֶחָד כָּפִי עֲנִיָּו.

וְהִנֵּה בּוֹדָאי עַל כָּל אֶחָד לְהוֹדוֹת לְהֵשֶׁם-יִתְבָּרֵךְ,
שֶׁהֵבִיא אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַזֶּה, וְהוּא חַי כֵּן וְכך יָמִים
וְשָׁנִים עַד הַיּוֹם הַזֶּה - וַיִּזְכֹּר אֶת גִּיל מִנֵּי שְׁנוֹתָיו
עַל הָאֲדָמָה, לְמַשָּׁל: אֶחָד שֶׁהוּא בְּגִיל אַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ
וְחָצִי - יִתֵּן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהֵשֶׁם-יִתְבָּרֵךְ, וַיֹּאמֶר:
'רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ עַל כָּל יְמֵי חַיִּי,
עַל כָּל אַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ שָׁנִים, וְשָׁשָׁה חֳדָשִׁים, וְעֶשְׂרֵה
יָמִים (לְמַשָּׁל), שֶׁאֲנִי נִמְצָא בְּזֶה הָעוֹלָם, וְהָרִי עֲזָרְתָּ לִּי
בְּכַמָּה מִיָּנִי עֲנִיָּוִים, מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אֲנִי תָּרַחֵם
עָלַי וְתִמְשִׁיךְ לַעֲזֹר לִי בְּכָל אֲשֶׁר אֲנִי צָרִיךָ, כְּדֵי שֶׁאֲזַכֶּה
לְהִיּוֹת אִישׁ כֹּשֶׁר בְּאַמֶּת'; וְכו' וְכו'.

כי ענין השבח והודאה אל השם־יתברך, הוא סיוע גדול לתפלה והתבודדות, כי על־ידי שאדם מזכיר את עצמו בחסדי השם־יתברך, ומעלה על דעתו כל החסדים והרחמים שעשה עמו השם־יתברך עד עכשו, זה נותן לו כח ואמץ להתפלל להבא (עין לקוטי־הלכות, נחלות, הלכה ד), ולכן הדבר הראשון בהתבודדות הוא לתת תודה והודאה להשם־יתברך על איזה חסד, או על חסדים רבים, ובזה יפתח לבו לבקש ולהתפלל על הכל.

ואחר־כך ראוי לבקש על קדשת שבעת הנרות, שהם: העינים, האזנים, החטם והפה, שהם המנוחה הטהורה שיש בפני האדם, כי בהם תלויים הכל, וכמבאר היטב בדברי רבנו ז"ל (לקוטי־מוהר"ן, חלק א, סימן כא), ועל־ידי שאדם מקדש אותם, נשפע עליו שפע אלקי, עד שזוכה להיות דבוק בו יתברך בקביעות עצומה, ולכן ראוי לבקש על כל אחת מהן בפרטיות: 'אנא ה', תעזר לי לקדש את עיני, לראות אלקותך ואמתת מציאותך מכל דבר, ואל אפשל בשום ראיה אסורה, חס ושלום, רק אראה טוב וקדשה מכל דבר, ויהיו לי עינים קדושות באמת'.

ואחר-כך לבקש על האזנים: 'רבונו של עולם, זכני
לאזנים קדושות, שאזכה לשמע קול אלקותך
מכל דבר ולשמע בדברי חכמים אמתיים, ואל יכנס
באזני שום קול אסור או פגום, חס ושלום, רק אשמע
דברים טובים תמיד, ואשמע קול אלקותך הצועק מכל
דבר שבעולם'.

ואחר-כך לבקש על קדשת החטם: 'רבונו של עולם,
זכני לחטם קדוש וטהור, שאריח ריח
אלקותך מכל דבר, ויהיה חטמי נשמר מכל-מיני פֶּעַס
וקפדות, חס ושלום, ויהיה לי סבלנות עצומה לכל
אדם ולכל דבר'.

ואחר-כך לבקש על קדשת הפה: 'רבונו של עולם,
זכני לפה קדוש וטהור, שאדבר תמיד רק
מאלקותך ומאמתת מציאותך, ויהיו דבורי אמונה
ויראת-שמים שגורים על פי, ויהיה פי נשמר מכל-מיני
דבורים רעים ופגומים, חס ושלום, ואדבר רק דבורים
טובים תמיד'.

ואחר-כך ראוי לכלל את כל שבִּעַת הַנִּרוֹת בַּיָּחִיד, כִּי
'מִנֶּרְתָּא דָּא רִישָׁא' [המנוחה זה הראש] (תקוני-
זהר יג, ב), ולבקש מן השם-יתברך: 'רבונו של עולם,

תַּעֲזֹרֵנִי שְׂיִהְיֶה לִּי מִחַ קְדוֹשׁ וְטָהוֹר, שְׂיִהְיֶה חָבוּק וְדָבוּק בְּךָ תָּמִיד; וְרָאוּי לְהֶאֱרִיךְ הַדְּבוּר בָּזֶה, בְּכָל עֲנָיִן לְפָרֵשׁ דְּבוּרוֹ בְּדְבוּרִים פְּשׁוּטִים מְלִבּוֹ עַל כָּל מָה שְּׁעוֹבֵר עָלָיו בְּעֲנָיִן זֶה, כִּי עַל-יְדֵי קִדְשָׁת שְׂבַעַת הַנְּרוֹת, זוֹכִים לְכָל הַקִּדְשׁוֹת.

וְאַחֲר־כֵּךְ רָאוּי לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה עַל לְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנִי לְלַמֵּד אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה - נִגְלָה וְנִסְתָּר, הִלָּכָה וְקִבְלָה, וְהַלְמוּד שְׁלִי יִהְיֶה לְשִׁמָּה, לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד, לְשֹׁמֵר, לַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם, וְאַזְכָּה לְהַכְנִיס בְּכָל הַבְּרִיּוֹת אֶהְבֵּת הַתּוֹרָה וְיִרְאֵת-שָׁמַיִם, וּבִפְרָט בְּבָנִים וּבַתְּלָמִידִים, וְאַזְכָּה לְגַדֵּל בְּנֵי לְתוֹרָה וּלְחֻפָּה וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים; וְאִזּוֹ רָאוּי לְפָרֵט כָּל הַבָּנִים וְהַתְּלָמִידִים בְּשִׁמּוֹתָם בְּפָרְטֵי פְּרָטִיּוֹת, וּלְבַקֵּשׁ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם, כָּפִי הַרְחֲבֵת לָבוֹ.

וְאַחֲר־כֵּךְ רָאוּי לְבַקֵּשׁ עַל תְּפִלָּה, כִּי תְּפִלָּה הִיא אֶחָד מֵהַדְּבָרִים שְׁצָרִיכִין חֲזוֹק (בְּרִכּוֹת ל"ב, ב'), וְלָכֵן רָאוּי לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ שְׂיִזְכָּה לְהִתְחַזֵּק תָּמִיד בַּתְּפִלָּה, הֵן בַּתְּפִלּוֹת הַקְּבוּעוֹת - שְׁחֲרִית, מִנְחָה, מַעֲרִיב, וְלְהִתְפַּלֵּל אוֹתָם בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת וּבִמְנָיִן, מְלָה בְּמָלָה, וְהֵן תְּפִלַּת חֲצוֹת, וְהֵן בַּתְּפִלּוֹת הַפְּרָטִיּוֹת, שֶׁהִיא

התבודדות, שיזכה להיות חזק לפרש כל שיחתו לפני השם־יתברך בכל יום ויום.

ויזכר שרבנו ז"ל שבח מאד ענין של 'שעה' התבודדות - שיפריש וייחד שעה אחת מעשרים וארבע שעות היום, לפרש כל שיחתו לפני השם־יתברך, ואף־על־פי שבתחלה נראה כהר גדול וכדבר קשה מאד, אבל כשאדם מרגיל עצמו בזה, ובפרט על־ידי עצה זאת, שמסדר לעצמו סדר נכון בהתבודדות, אזי יראה שהוא דבר קל למלאות שעה אחת עם דבורים אל השם־יתברך, וגם אפלו יותר מזה, ועל־ידי זה ימשיך על עצמו אור עליון מן הש"ע (שעה) נהורין העליונים, שהם אור הפנים (לקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן לה), וירגיש נעם זיו וחיות עצומה בכל ימי חייו.

ואחר שבקש על שני עמודי העולם שהם 'תורה ועבודה', ראוי לבקש על העמוד השלישי שהוא 'גמילות חסדים', שיזכה לזכות את הרבים בכל־מיני זכוי, ברוחניות ובגשמיות, ויזכה לעזר לנשמות ישראל לחזר בתשובה, ולהיות דבוקים בו יתברך, ויבקש שימחה שמו של עמלק מן העולם, שממנו באים כל החטאים והעוונות, ויתקן העולם במלכות

שְׂדֵי, וְכָל בְּנֵי בֶשֶׁר יִקְרְאוּ בְשִׁמְךָ, יִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי
 תֵּיִל, כִּי לָךְ תִּכְרַע כָּל בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל לְשׁוֹן.
 וְאִזּוּ יָכוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְבַקֵּשׁ עֶזֶר וְסִיוָּע לַעֲסֹק
 בְּזִכּוֹת הָרַבִּים כָּפִי עֲנִינוֹ, כִּי זֶה מִסְגָּל לַעֲסֹק
 בַּהֲדַפְסָה וּבַהֲפָצָה, וְזֶה מִסְגָּל לְאַסֹּף כֶּסֶף לְצִדְקָה,
 וְזֶה מִסְגָּל לַעֲסֹק בְּכַתִּיבַת חֲדוּשֵׁי תוֹרָה, כָּל אֶחָד כָּפִי
 עֲנִינוֹ, וְרֹאיוֹ לְהֶאֱרִיךְ הַדְּבוּר בְּזֶה, שְׂיִזְכֶּה לְהַצְלִיחַ בְּכָל
 עֲנִיָּנוֹ.

וְאַחֲרֵכֶךְ רֹאיוֹ לְבַקֵּשׁ בִּקְשׁוֹת כָּל־לִיּוֹת עַל נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל בְּכָל־ל, וְעַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בִּפְרָט,
 כְּגוֹן עַל רְפוּאָת חוּלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, שְׂיִהְיֶה לְכֻלָּם רְפוּאָת
 הַנֶּפֶשׁ וּרְפוּאָת הַגּוּף, לְכָל רַמ"ח אֲבָרֵיהֶם וּלְכָל שֵׁס"ה
 גִּידֵיהֶם, וְרֹאיוֹ לְפָרֵט כָּל מִי שְׂיִוָּדַע שְׂצָרִיךְ לְרְפוּאָה,
 וּלְבַקֵּשׁ עָלָיו בִּפְרָטִי פְּרָטִיּוֹת.

וְאַחֲרֵכֶךְ לְבַקֵּשׁ עַל כָּל חַשׁוּכֵי בָנִים מֵעַם-יִשְׂרָאֵל,
 שְׂיִפְקְדוּ בְּזֶרַע-שֶׁל-קִימָא לַעֲבֹדְתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 וְכֵן עַל עֲבֹרוֹת עַם-יִשְׂרָאֵל, שְׂיַעֲבְרוּ יָמֵי הָעֶבֶר לְחַיִּים
 וּלְשָׁלוֹם, וְיִוָּלִידוּ בָנִים חַיִּים וְקִימִים, וְיִהְיוּ בְּרִיאִים
 וּשְׁלָמִים, בְּכָל אֲבָרֵיהֶם, גִּידֵיהֶם, חוּשֵׁיהֶם וּתְנוּעוֹתֵיהֶם,
 וְרֹאיוֹ לְפָרֵט כָּל מִי שְׂיִוָּדַע שְׂזָקוּק לְרַחֲמִים בְּזֶה.

וכן לבקש על נשמות ישראל, שיזכו לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, ואם יש לו הפרות עם מישהו שסובל מילדיו צער ויסורים, חס ושלום, ראוי לבקש אז על זה.

וכן יתעורר לבקש על כל הפחורים והבתולות, אנשים ונשים, המתקשים למצא את זיווגם, שיזכו למצא את זיווגם ההגון להם מן השמים חיש קל מהרה, והוא דבר גדול לומר אז מזמור "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים" וגו' (שבתהלים פרק קכא). כי המזמור הזה מסגל מאד למציאת הזיווג (עין ספר עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו, מאמר חקור הדין; ומוכא בספר 'אגרא דפרקא', סימן סג; וכן בספר 'דברי תורה', מהדורה א', סימן פג). והרי מזמור זה הוא קל לזכרון, כי הוא רגיל על לשון רב בני אדם בעל-פה, ולכן יכולים לומר אותו אז בתוך ההתבודדות והשיחה שבינם לבין קונם, ואחר-כך יבקש רחמים גם בפרוט בפרטי פרטיות על כל שמות אלו הבנים והבנות המתנינים ומצפים למצא את זיווגם, יבקש רחמים עליהם שיזכו להקים את ביתם במהרה.

וכן צריך להתפלל על כל אחינו בני ישראל בכל מקום שהם – הנמצאים בצרה ובשביה, או אסירים

יהודים הכלואים ועצורים בבתי-סֵהר ומתקני-כליאה, בארץ-הקדש ובכל רחבי העולם, רחמנא לצלן, שיזכו לצאת מבור גלות לפדות, לחיים ולשלום לשמחה ולששון, ויחזרו בתשובה שלמה.

וכן נחוץ להתפלל מאד על שלום-בית, שיזכו כל נשמות ישראל לשלום-בית נפלא בתכלית הקדשה והטהרה, ויתפלל על עצמו וגם על אחרים, שיזכו לשלום-בית אמתי, ויפרש כל שיחתו בזה.

וכן צריך כל אדם להתפלל בכל יום על הפרנסה של כלליות העולם - שיזכו כל נשמות ישראל לפרנסה ברוח ולא בצמצום, בנחת ולא בצער, בהתר ולא באסור, ושלא יצטרכו עם ישראל זה לזה ולא לעם אחר, ויתפלל בכלל התפלה גם על עצמו, שיזכה לפרנס את בני ביתו בכבוד ובהרחבה, ושיזכה לצאת מכל החובות שהוא חייב מכבר, ברוחניות ובגשמיות, ואם חייב אפלו סכום מועט, ואף שזה פרוטה למישהו - שיתפלל על כך שימחל לו הכל במחילה גמורה, או שיתפלל שיזכה לשלם לכלם את כל מה שנתחייב להם, עוד בחיים חיותו, ולא יצטרך להתגלגל מחמת זה, ויאריך השיחה בזה.

וכן להתפלל על התקרבות לצדיקים, שיזכה להיות מקרב אל צדיקים אמתיים בכל נימי נפשו, הן לרבנו ז"ל בכלל, והן לרב וצדיק שפדור בפרט, ומקרבי מוהרא"ש ז"ל היו מרבים התפלה בזה מאד, שיזכו להיות מקרבים אליו, ושישמשו אותו בנאמנות, ושללא יתערב זר ביניהם, חס ושלום, כי עקר הכל תלוי בהתקרבות לצדיקים (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן קכג), ועל ידי התקרבות לצדיקים זוכים לדרך נכונה בחיים, ולהגיע אל כל מה שצריך להגיע.

וכן חובה קדושה להתפלל בכל יום על ההורים, ואם זוכה שהם בחיים חיותם בעולם הזה - יתן שבח והודאה עצומה להשם יתברך בכל יום על זה, ויבקש ממנו יתברך, שיאריכו את ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים, ויבקש בפרטיות שיזכה לקים את מצות כבוד אב ואם בשלמות, ואם הם בעולם העליון - יתפלל לעלוי נשמתם, שבגן עדן תהא מנוחתם, ויעשה כל מה שביכולתו לגרם להם נחת רוח, שזוהי שלמות מצות כבוד אב ואם.

וכן יצרך לתפלתו את התפלה החשובה על אשתו - זו ביתו, להצלחתה בכל דבר שהיא עושה, ויתן

שָׁבַח וְהוֹדָאָה עֲצוּמָה לְהִשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ בְּכָל יוֹם, עַל עֲצֵם
הַמִּתְנַהֵּג הַגְּדוֹלָה הַזֶּה – שְׁזָכָה לְמַצֵּא אֶת זְוִיגוֹ, שֶׁנִּתְנָה
לוֹ לְעֹזֶר בְּעֶלְמָא הִדִּין וּבְעֶלְמָא דְאַתִּי (לְשׁוֹנוֹ שֶׁל הַתְּקוּנָה־
זֶה ל, ב). וְאָמַר מוֹהֲרָא "ש ז"ל, שֶׁכֶּמֶה מֵאֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ
הַתְּמִימִים הָעִידוּ, שֶׁלֹּא עָבַר יוֹם מֵעַתָּה יוֹם חֲתָנָתָם, שֶׁלֹּא
נִתְּנוּ שָׁבַח וְהוֹדָאָה לְהִשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ, עַל שֶׁזָּכוּ לְמַצֵּא אֶת
זְוִיגָם, וְהִיא סִגְלָה נִפְלְאָה לְשָׁלוֹם־בֵּית.

וְכֵן יִקְפִּיד מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל בְּכָל יוֹם עַל כָּל אֶחָד מִבְּנָיו
וּבְנֵי־בָנָיו בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, וַיִּמְנֶה אוֹתָם בְּשִׁמְתָם,
וַיִּזְכֹּר בָּהֶם וּבְצָרְכֵיהֶם אֶחָד לְאֶחָד, וַיִּפְרֹשׁ אֶת כָּל
שִׁיחָתוֹ לִפְנֵי הִשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ עֲלֵיהֶם, לְבַקֵּשׁ עַל כָּל
צְמִיחָתָם לְטוֹבָה בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנוּת בְּדֶרֶךְ הַטּוֹבָה
וְהַנְּכוֹנָה לְמַעַן כְּבוֹד שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְשִׁיזָכָה לְנַחַת רוּחַ
דְּקֻדְשָׁה מֵהֶם תָּמִיד, וְשִׁימַעַט מִמֶּנּוּ הִשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ אֶת
צֵעַר גְּדוֹל בָּנִים, וַיַּעֲתִיר גַּם בְּעֵדָם – שִׁיִּצְלִיחוּ בְּבָנָי,
חַיִּי, וּמְזוֹנֵי רוּחִי. וְכֵן לִזְכֹּר לְהִתְפַּלֵּל גַּם עַל שְׂאֵר
קְרוֹבֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ הַקְּרוֹבִים וּסְמוּכִים אֵלָיו, כִּי כָּל־
בְּכָל־הַפְּסוּק (יִשְׁעִיָּה נח, ז): "וּמִבְּשָׂרְךָ לֹא תִתַּעֲלֶם".

וְסִיִּים מוֹהֲרָא "ש ז"ל, שֶׁזֶּה בְּרוּר, שְׁמִי שִׁיִּתְּבוֹנֵן בְּסִדְּרִי
זֶה שֶׁל הַתְּבוּדוֹת, וַיִּרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְהִתְפַּלֵּל

על כל הדברים האלה - יהיה לו הרבה מאד לדבר אל השם-יתברך, אפלו יותר משעה, ותמיד ימצא דבורים חדשים לומר לפני השם-יתברך, ולהוסיף עליהם כפי ענינו, עד שתהיינה שפתותיו תמיד מרחשות תפלות, שירות ותשבחות אל השם-יתברך; אשרי הזוכה לפרש כל שיחתו לפני השם-יתברך תמיד!

תפלה על התבודדות

מתוך שו"ת אשיב לאיש

אודות בקשתך לתפלה על התבודדות, באמת זו תפלה חשובה מאד העולה על הכל, שהרי רבנו ז"ל אומר בפרוש (לקוטי מוה"ר"ן, חלק ב', סימן כה): התבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל; ועל-כן בודאי ראוי לאדם להתפלל שיזכה בכל יום להתבודד עמו יתברך, ועל-ידי תפלות רצונות וכסופים בודאי יזכה להגיע לזה. אפשר לך להרגיל את עצמך לבקש תפלה זו ממנו יתברך:

רבנו של עולם! אנא תעזר לי לפרש שיחתי לפניך בכל

יום בתמימות ובפשיטות גמורה, ואתחיל לדבר עמך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ולא אחדל מלספר לפניך שום דבר שבלבי, אלא הכל אישית לפניך כמו ילד קטן המדבר עם אביו וכאחד המדבר עם חברו הטוב, ואספר לך הכל.

ותמיד אתחיל עם תודה והודאה, שאזכה לתן לך תודה והודאה עצומה על כל החסד שעשית עמדי מעודי עד היום הזה, ואזכה להודות לך על שנתת בי השכל לדעת שאפשר לדבר עמך בכל עת, ואתה שומע כל מלה היוצאת מפי, ומיד אני לדבר לפניך שמרגע זה אני מתחיל להיות איש כשר ולחזור בתשובה שלמה לפניך, ושום דבר שבעולם לא ימנע אותי מלהתקרב אליך באמת.

אנא השם! כבר הודעת לנו על-ידי צדיקיך האמתיים שההתבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל, ועל-ידי תפלה והתבודדות אפשר להגיע לכל טוב, לתורה ולעבודה ולכל הטובות שבכל העולמות, על-פני תעזור לי שלא אהיה בטלן, אלא אדבר עמך תמיד בין ביום ובין בלילה, ועל-ידי זה אזכה להיות חבוק ודבוק בך תמיד, ולהכלל בך לגמרי מעתה ועד עולם אמן סלה.

מעשה בראשית

מי שיש לו צער גדול בנים, יקרא בכל יום מעשה בראשית.

גם על ידי הקריאה נצול מעלילות של גזלה.

(ספר המדות, בנים, חלק ב', סימן א)

יום ראשון

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ:
והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני
תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר
אלהים יהי אור ויהי אור: וירא אלהים את-האור
כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא
אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב
ויהי בקר יום אחד:

יום שני

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל

בֵּין מַיִם לַמַּיִם: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ וַיְבַדֵּל בֵּין
הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל
לָרָקִיעַ וַיְהִי־כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי־
עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שְׁנִי:

יום שלישי

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מָקוֹם
אֶחָד וַתֵּרָאָה הַיַּבָּשָׁה וַיְהִי־כֵן: וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לַיַּבָּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים
וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ
דָּשָׂא עֹשֵׁב מִזֵּרִיעַ זֶרַע עֵץ פֶּרִי עֹשֶׂה פֶּרִי לְמִינֹו
אֲשֶׁר זֶרְעוֹ־בֹ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן: וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ
דָּשָׂא עֹשֵׁב מִזֵּרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וָעֵץ עֹשֶׂה־פֶּרִי אֲשֶׁר
זֶרְעוֹ־בֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיְהִי־עֶרֶב
וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי:

יום רביעי

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מֵאֲרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל
בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וַיְהִי לָאֵתַת וּלְמִנְעָדִים

וּלְיָמִים וְשָׁנִים: וְהָיוּ לְמֵאוֹרֹת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר
עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־שְׁנֵי הַמָּאוֹרֹת
הַגְּדֹלִים אֶת־הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת־
הַמָּאוֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן
אֹתָם אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ:
וּלְמֹשֶׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ:
וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם רִבְעִי:

יוֹם חֲמִישִׁי

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף
עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רִקְיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
אֶת־הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲהַרְמָשֶׁת
אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ:
וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ
וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הַמַּיִם בַּיָּמִים וְהָעוֹף יֵרֶב בָּאָרֶץ:
וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי:

יוֹם שֵׁשִׁי וְשַׁבַּת־קֹדֶשׁ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֶמָּה

וּרְמַשׁ וְחִית־וְאָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי־כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים^ו
אֶת־חַיֵּית הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת
כָּל־רֶמֶשׁ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדֹמוֹתֵנוּ וַיְרִדּוּ
בְּדִגְתַּת הַיָּם וּבַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָאָרֶץ
וּבְכָל־הָרֶמֶשׁ הָרֹמֵשׁ עַל־הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־
הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה
בָּרָא אֹתָם: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים
פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הָאָרֶץ וּכְבֹּשׁוּהָ וּרְדּוּ בְּדִגְתַּת
הַיָּם וּבַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיַּת הָרֶמֶשׂת עַל־הָאָרֶץ:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת־כָּל־עֵשֶׂב | זֶרַע
זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־
בּוֹ פְרִי־עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ: וְלָכָל־חַיַּת
הָאָרֶץ וְלָכָל־עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלָכָל | רוֹמֵשׁ עַל־הָאָרֶץ
אֲשֶׁר־בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת־כָּל־יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי־
כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד
וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי:

וַיָּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צָבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְכֹל-מְלֹאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים
אֶת-יְוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכֹל-
מְלֹאכֶתוֹ אֲשֶׁר-בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

מכתב מתוך שו"ת אשיב לאיש בענין מעשה בראשית

בעזרת השם יתברך, יום ה' לסדר דברים, ב' מנחם אב תש"פ
 החיים והשלום וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל ידי היקר לי
 מאד ... נרו יאיר ויזרח.

לנכון קבלתי מכתבך.

אודות שאלתך על הנהגה שאמרתי לאחד לקרא בכל
 יום במעשה-בראשית כסגולה לבנים טובים
 וכו', תדע אהובי אחי היקר, שהמקור הוא בספר-
 המדות של רבנו ז"ל (אות בנים, חלק א', סימן ב): 'מי שיש
 לו צער גדול בנים, יקרא בכל יום מעשה-בראשית,

גַּם עַל-יְדֵי הַקְּרִיָּאָה נִצּוֹל מַעֲלִילוֹת שֶׁל גְּזֻלָּה, עַד כָּאֵן לְשׁוֹן רַבְּנוֹ ז"ל; וּבִמְרָאָה-מְקוֹמוֹת לְהַרְבֵּ מִטְּשָׁעֵהֶרִין ז"ל מְצִין אֶת דְּבָרֵי הַמְּדַרְשׁ (הַתְּחֵלַת הַמְּדַרְשׁ-רַבָּה בְּרֵאשִׁית א, א) עַל הַפָּסוּק (מִשְׁלִי ח, ל): "וְאֵהְיָ אֶצְלוֹ אֱמוֹן" וְכוּ', אֱמוֹן – פִּדְגוּג, פִּרוּשׁ: מִי שֶׁמְגִדֵּל יְלָדִים, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּמִדְבָּר יא, יב): "כֹּאֲשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמֹן אֶת הַיֶּנֶק" וְגו', עֵין שָׁם; שְׁמֻזָּה יוֹצֵא הָרִמָּז לְהַמְתִּיק הַצֶּעֶר שֶׁל גְּדוּל בָּנִים עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, כִּי בְּמַעֲשֵׂה-בְּרֵאשִׁית הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא מְגִדֵּל אוֹתָנוּ כְּכִיכּוֹל כֹּאֲשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמֹן אֶת הַיֶּנֶק.

וְכֵן הַקָּשֶׁר לְהַנְצִל עַל-יְדֵי-זֶה מַעֲלִילוֹת שֶׁל גְּזֻלָּה, הוּא מְרָמָז בְּקִטְעַת הַשְּׁנִי שֶׁל הַמְּדַרְשׁ-רַבָּה שָׁם, שֶׁבְּמַעֲשֵׂה-בְּרֵאשִׁית הוֹדִיעַ לָנוּ הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁהוּא בָּרָא אֶת הָעוֹלָם, וְהוּא נָתַן אֶת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל לְעַם-יִשְׂרָאֵל, וְאִי אֶפְשָׁר לְגוֹיִים לֹאֵר לִמֹּר שֶׁגְּזֻלָּה הוּא בִּידֵם, שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים קיא, ו): "כֹּחַ מַעֲשִׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתַת לָהֶם נִחֲלַת גּוֹיִם", עֵין שָׁם; נִמְצָא שֶׁעַל-יְדֵי קְרִיאַת מַעֲשֵׂה-בְּרֵאשִׁית, אֲנַחְנוּ נִצּוֹלִים מַעֲלִילוֹת שֶׁל גְּזֻלָּה מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם.

וְהִנֵּה יֵשׁ לִמֹּר עוֹד בְּבֹאוֹר הָעֵנִין שֶׁל הַקָּשֶׁר בֵּין

המתקת צער גדול בנים לקריאת מעשה-
 בראשית, כי הנה אדם שסובל יסורים של צער גדול
 בנים רחמנא לצלן, הוא בודאי מאשים את עצמו
 הרבה, ויש לו כל-מיני רגשות-אשם ומצפון, 'הרי
 בודאי אני חייב בכל זה, והכל באשמתי שלא חנכתי
 הילדים בדרך הנכון והטוב' וכו' וכו', מה שאין זה
 נכון כלל, כי כל אדם בודאי מנסה לעשות את הכל כדי
 לחנך את בניו בדרך הישר והטוב, אבל לא בכל פעם
 זה עולה בידו, וזה יכול להיות מכמה וכמה סבות,
 מצד שרשי נשמות ומצד נסיונות החיים וכו' וכו',
 אבל כשאין אדם חזק באמונה, לדעת שהוא יתברך
 לבד האמן והפדגוג של כל הבריאה, אזי מחשבות אלו
 של מצפון ורגשות-אשם יכולים להרס אותו לגמרי
 רחמנא לצלן, אבל כשקורא במעשה-בראשית, ומכניס
 בעצמו ידיעת אמתת מציאותו יתברך, שכל הבריאה
 כלה היא מעשה ידיו של הקדוש-ברוך-הוא לבד, והוא
 יתברך לבד עשה ויצר וברא והאציל את הכל, ורק הוא
 יתברך האמן והפדגוג של כל הבריאה כלה, זה מחזק
 אותו מאוד, ומתחיל להבין שאין עצה אחרת, אלא רק
 לבקש את השם-יתברך בחסד חנם שיזכה לרוות רב

נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו, ולהנצל מכל-מיני צער גדול בנים, וגם מבין מעצמו שאין שום תכלית ותועלת להאשים את עצמו, שזה רק עצת היצר-הרע להחליש את דעתו ולהגביר אצלו הצער, ועקר עצתו היא רק אמונה, למסר הכל על הקדוש-ברוך-הוא, ולדעת שהוא יתברך האמן והפדגוג היחידי של כל הבריא,ה, וכדיעות אלו יזכה להנצל מן הצער שהוא וימתק הכל, והבן הענין היטב.

וגם זה הקשר של קריאה במעשה-בראשית כדי להנצל מעלילות של גזלה, כי מבאר ברש"י הקדוש, ריש פרשת בראשית, שעל-כן התחיל הקדוש-ברוך-הוא את התורה עם מעשה-בראשית ולא עם מצות קדוש החדש, כדי להודיע לכל באי עולם, שהוא יתברך הבעל-הבית היחידי של כל העולם, וישרה בעיניו לתת את ארץ-ישראל שהיא הארץ אשר אהב, לעם-ישראל שהוא העם אשר אהב, עין שם ובמדרש.

והנה לכאורה עדין צריכים להבין למה כל-כך חשוב להכריז דבר זה בתחלת התורה, עוד לפני כל צווי המצוות, ולמה הדבר הראשון בתורה צריך להיות הידיעה המחלטת שארץ-ישראל שייכת לעם-ישראל,

ואין שום תביעה ועלילה לאמות העולם על ארץ-
ישראל כלל?

אבל התשובה הפשוטה היא, שהרי כל התורה
והמצוות הם בנין אחד של אמונה, להכניס
אמונה ברוך ומזככת בתוך נשמות ישראל, וכמו
שכתוב (תהלים קיט, פו): "כל מצותיך אמונה"; וכבר
גלה לנו רבנו ז"ל בכמה וכמה תורות בלקוטי-מוהר"ן
(חלק א', סימנים ז, קנה; חלק ב', סימנים מ, עא ועוד) שארץ-
ישראל היא מקום האמונה, ושם זוכין לאמונה ברוך
ומזככת, וכמו שכתוב (תהלים לו, ג): "שכן ארץ ורעה
אמונה", ושם ממש אוכלים ורועים אמונה, ואדם
נאכל ונכלל לגמרי בתוך האמונה, על דרך שכתוב
(במדבר יג, לב): "ארץ אכלת יושביה" (לקוטי-מוהר"ן, חלק
א', סימן קכט).

נמצא שקדשת ארץ-ישראל צריך להיות הדבר
הראשון המבאר והמיסד בתורה, שיש מקום
כזה בבריאה שברא הקדוש-ברוך-הוא, ששם כל אחד
ואחד יכול לזכות לאמונה קדושה וטהורה, והקדוש-
ברוך-הוא נתן ארץ זאת אשר אהב, אל העם אשר אהב
שהם נשמות ישראל הקדושים, ואין לזר אתם, ששום

אָמָה וְלָשׁוֹן לֹא יָכוֹל לִטְעֵן שׁוֹם עָלֶיהָ וּתְבִיעָה שֶׁל
שָׁקָר כְּאֵלוֹ הוּא גָזוֹל בִּידָם, כִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבַד
הַבַּעַל-הַבֵּית, וְהוּא נָתַן אֶת זֶה לְהִישָׁר בְּעֵינָיו.

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁאָדָם קוֹרֵא בְּמַעֲשֵׂה-בְרָאשִׁית, וּמִכְנִיס
בְּעַצְמוֹ גְּלוּי זֹאת שֶׁל אֱמוּנָה, שֶׁזְּכִינוּ לְקִדְשָׁת
יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בָּזָה הוּא נִצּוֹל מִכָּל-מִינֵי
עָלִילוֹת שֶׁל גָּזֵל, כִּי הוּא יוֹדֵעַ שֶׁכָּל פְּרוּטָה וּפְרוּטָה
הַמְּגִיעָה אֵלָיו הוּא בְּהַשְׁגָּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיוֹן, וּמֵה
שִׁשְׁיָךְ אֵלָיו לֹא תוּכַל שׁוֹם בְּרִיָּה לְקַחַת מִמֶּנּוּ, וְגַם
עֵצָם דְּבִקּוּתוֹ בְּאֱמוּנָה לֹא יִתֵּן לְאַף בְּרִיָּה לְהַעֲלִיל עָלָיו
עָלִילָה שֶׁל שָׁקָר, כִּי כָּל־ם יִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ שֶׁהָאִישׁ הַזֶּה כָּלוּ
אֱמוּנָה, וְאֵינוֹ נוֹגֵעַ בָּמָה שְׂאִין שִׁיךְ אֵלָיו.

וְהַעֲצָה שֶׁנִּתְּנִי לְקָרָא בְּכָל יוֹם שֶׁל יָמוֹת הַשָּׁבוּעַ יוֹם
אֶחָד שֶׁל מַעֲשֵׂה-בְרָאשִׁית, הוּא פָּשוּט לְהַקֵּל
עַל הַקּוֹרֵא שֶׁלֹּא יִכְבֹּד עָלָיו לְקָרָא כָּל הַיָּמִים בְּבֵת
אַחַת, כִּי יוֹם אֶחָד לְבַד בָּקָל לְקָרָא אוֹתוֹ, וְאֵינוֹ לוֹקַח
יוֹתֵר מִכֶּמֶה רְגָעִים סְפוּרִים, וְתַפְסוּת מוֹעֵט תַּפְסוּת
(יוֹמָא פ, א), וְכֵן מְצִינוּ בְּדַבְּרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (תַּעֲנִית
כו, א), שֶׁתִּקְנּוּ לְאַנְשֵׁי מַעֲמָד לְקָרָא מַעֲמָדוֹת בְּכָל יוֹם,
וְתִקְנּוּ לְקָרָא בְּכָל יוֹם בְּמַעֲשֵׂה-בְרָאשִׁית, כָּל יוֹם מִן

הַשִּׁינְךָ לְאוֹתוֹ הַיּוֹם (רק הוסיפו עוד כמה פסוקים כדי שיהיה תשע פסוקים לשלשה עולין לתורה), עֵינֶיךָ שָׁם; וְלֹכֵן אִם רַבְנוּ ז"ל נוֹתֵן עֲצָה קְלָה וְנִפְלְאָה כְּזוֹ לְהַמְתִּיק צֶעַר גְּדוֹל בָּנִים לְקָרָא בְּמַעֲשֵׂה-בְּרָאשִׁית, לָמָּה לֹא נִקְיָם אֶת זֶה, וְהִיא הַשְׁקָעָה מוֹעֲטָת עִם הַחֲזָרָה רַבָּה.

יֵשׁ לְצִיֵּן דְּבַר מַעֲנִיִּן, שְׁיוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה כָּל יִשְׂרָאֵל מְקִימִין אֶת הָעֲצָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת שֶׁל רַבְנוּ ז"ל, וְהוּא בְּשִׁמְחַת-תּוֹרָה, שְׁאַחַר שֶׁעָלוּ כָּל יִלְדֵי יִשְׂרָאֵל לַתּוֹרָה בַּעֲלִית 'חֲתָן כָּל הַנְּעָרִים', וְעָשׂוּ סִיּוֹם עַל הַתּוֹרָה, מִיָּד קוֹרְאִים פָּרָשַׁת 'מַעֲשֵׂה-בְּרָאשִׁית', וְהוּא כְּסִגְלָה שֶׁיִּנְצְלוּ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִצֶּעַר גְּדוֹל בָּנִים, וְיִזְכּוּ כֻּלָּם לְגִדֹּל אֶת בְּנֵיהֶם לַתּוֹרָה וּלְחֻפָּה וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים.

הַמֶּאֱחָל לָךְ בְּרַכָּה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ, וְרַב נַחַת דְּקַדְשָׁהּ מִכָּל יוֹצְאֵי חִלְצִיךָ.

י"ט סיוט מרחשון א"ת

